

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 września 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Grzegorz Król**

Protokolant: **Iwona Wójcik**

po rozpoznaniu w dniu 03 września 2021 r. sprawy karnej

K. P. s. T. i J. zd. S.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 2 sierpnia 2020 r. do 8 marca 2021 r. w N. uchylał się od wykonania wobec małoletniej E. P. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego matkę M. O., obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w (...)z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt (...) a łączną wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość, co najmniej 3 świadczeń okresowych, przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1a kk

I. uznaje oskarżonego **K. P.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 209 § 1a kk i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie,

II. na mocy art. 34 § 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 kk zobowiązuje oskarżonego w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności do systematycznego łożenia na utrzymanie córki E. P.,

III. na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

**wyroku z dnia 3
września 2021 r.**

**w zakresie o kaim
mowa w art. 424 §3
kpk**

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 552/21	
----------------	---------------	-------------	--

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1.USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>0.1.Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. P.	w okresie od 2 sierpnia 2020 r. do 8 marca 2021 r. w N. uchylał się od wykonania wobec małoletniej E. P. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego matkę M. O., obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt (...), a łączną	

		wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość, co najmniej 3 świadczeń okresowych, przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o przestępstwo z art. 209 § 1a k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	

<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
x	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	K. P.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Oskarżonemu K. P. oskarżyciel publiczny zarzucił popełnienie występku z art. 209 § 1 a k.k. Zgodnie z tym przepisem przestępstwa tego dopuszcza się ten kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych</p>			

wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, a na skutek przedmiotowego uchylania doszło do narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Już elementarna wykładnia tego przepisu pozwala na stwierdzenie, iż ów czyn zabroniony jest typem indywidualnym, tj. takim który może zostać popełniony przez określony przez ustawodawcę krąg podmiotów. W przypadku przestępstwa niealimentacji znamieniem indywidualizującym odpowiedzialność karną jest istnienie orzeczenia sądowego, ugody lub umowy konkretyzującej ciążący na sprawcy obowiązek alimentacyjny.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w ocenie Sądu Rejonowego bezsporne jest, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przedmiotowe i podmiotowe zarzucanego mu występku. Należy bowiem wskazać, iż obowiązek alimentacyjny K. P. wynikał nie tylko z regulacji

kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, lecz był także skonkretyzowany poprzez wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Sączu. Stąd też, K. P. był podmiotem zdatnym do popełnienia występku niealimentacji. Oczywistym jest zatem, iż oskarżony K. P. zaniechał ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, zaległość ta natomiast przekraczała trzykrotność świadczenia okresowego. Sąd Rejonowy uznał nadto, iż zaniechanie oskarżonego należy zakwalifikować jako realizujące znamię uchylania się.

W ocenie Sądu, analiza zachowania się oskarżonego prowadzi do wniosku, iż w sposób świadomy zaniedbywał on swe obowiązki względem córki E. P. i lekcewał nie tylko przepisy prawa, ale przede wszystkim zasady współżycia społecznego godząc się na pozostawienie swojego dziecka w trudnej sytuacji materialnej, tym bardziej, że E. P. ze względu na swoją niepełnosprawność ma zwiększone potrzeby. W ustalonym stanie faktycznym, potrzeby pokrzywdzonej były pokrywane z funduszu alimentacyjnego, ale także przez ich matkę, co usunęło realne zagrożenie dla zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych ww. W

ocenie Sądu Rejonowego na stopień społecznej szkodliwości tego czynu wpływa też fakt, iż oskarżony w żaden inny sposób nie interesował się losem E. P., co zwiększało stopień naruszenia dobra prawnego w postaci prawidłowego funkcjonowania rodziny. Tym samym należało stwierdzić, iż przypisane oskarżonemu zaniechanie spełniało kryterium karygodności będące jednym z elementów struktury przestępstwa.

Oceniając zachowanie oskarżonego w ramach dyrektyw sądowego wymiaru kary, Sąd doszedł do przekonania, że zarówno wina, jak i stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego są znaczne. K. P. popełniając przestępstwo z art. 209 § 1a k.k. podjął decyzję w tym zakresie świadomie i swobodnie. Jest on osobą dorosłą, w pełni poczytalną, w chwili popełnienia przez niego zarzucanego mu przestępstwa miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu, mając na uwadze poziom rozwoju intelektualnego, emocjonalnego i społecznego, stan wiedzy i doświadczenia życiowego. Zdawał sobie sprawę nie tylko z obowiązku łżenia na dzieci, lecz także z powinności respektowania

orzeczeń sądowych. Nie zachodziły przy tym żadne okoliczności, które pozwalałyby na przyjęcie, że działał on w szczególnej sytuacji motywacyjnej, która mogłaby usprawiedliwić złamanie przez nią norm prawnych. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, iż oskarżony nie działał w stanie wyższej konieczności czy w innych okolicznościach stanowiących anormalną sytuację motywacyjną. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż K. P. w sposób całkowicie dobrowolny nie dał posłuchu normie prawnej nakazującej alimentowanie dzieci, a więc jego zachowanie było zawinione w myśl dyspozycji art. 1 § 3 k.k.

Popelnionym przestępstwem oskarżony godził w jedno z najważniejszych dóbr, a mianowicie w rodzinę i instytucję opieki, na straży których stoi zarówno Konstytucja RP, jak również międzynarodowe konwencje, których Rzeczpospolita Polska jest stroną.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. P.	I	kara ograniczenia wolności	Przestępstwo z art. 209 § 1a k.k. zagrożone

jest grzywną, kara ograniczenia wolności oraz karą do dwóch lat pozbawienia wolności. Zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 58 § 1 k.k. w takim przypadku Sąd może orzec karę pozbawienia wolności wyłącznie w sytuacji, kiedy inna kara nie jest w stanie spełnić swojego celu. Sąd wymierzając karę miał także na względzie dyrektywę zawartą w art. 53 k.k., zgodnie z którą kara ma być odbiciem stopnia społecznej szkodliwości czynu, z uwzględnieniem limitującego stopnia winy sprawcy. W realiach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do wymierzenia w tej sprawie kary pozbawienia wolności. W aktach sprawy brak jest jakichkolwiek informacji, które wskazywałyby, że nieizolacyjne sposoby oddziaływania na oskarżonego okażą się nieskuteczne. Rolą Sądu jest odpowiednie dobranie rodzaju kary o charakterze nieizolacyjnym oraz wymiaru tejże kary. Kierując się właściwościami osobistymi sprawcy, a także ciążących na nim obowiązków Sąd Rejonowy ocenił, iż karą najbardziej efektywną w realiach tej sprawy będzie kara ograniczenia wolności. Wymierzenie oskarżonemu grzywny byłoby nieadekwatne do

rodzaju popełnionego przez oskarżonego zachowania tj. niealimentowania osoby najbliższej. W tej sytuacji obciążenie go karą grzywny mogłoby stanowić dodatkową dolegliwość dla samej pokrzywdzonej. Natomiast sam fakt obowiązku alimentacyjnego oskarżonego nie sprzeciwia się wymierzeniu mu kary ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Jak wynika z zebranych w toku przedmiotowego procesu danych osobopoznawczych oskarżony jest bowiem osobą w sile wielu, nie mającą poważniejszych dolegliwości zdrowotnych. Tym samym uzasadnione jest przekonanie, iż z uwagi na swoje warunki osobiste K. P. będzie w stanie sprostać wymaganiom pracy na cele społeczne. Dodatkowo określony przez Sąd wymiar godzin w stosunku miesięcznym tj. 20 godzin w stosunku miesięcznym w żaden realny sposób nie ograniczy możliwości zarobkowych oskarżonego, przez co nie będzie w sposób negatywny wpływać na możliwość realizacji przez w/w obowiązku alimentacyjnego na pokrzywdzoną. Jednocześnie Sąd mając

na względzie bardzo długi okres zaniechania oskarżonego uznał, iż adekwatną odpłatą na inkryminowane zachowanie winna być kara ograniczenia wolności w rozmiarze 5 miesięcy, co czyni przedmiotową karę poważną dolegliwością dla sprawcy, lecz w ocenie Sądu taki okres zaniechania oskarżonego musiał się spotkać z karą o dolegliwym charakterze. Należy bowiem pamiętać, iż kara ma nie tylko stanowić oddziaływania prewencyjne dla oskarżonego, lecz także realizować funkcje retributywną prawa karnego oraz społecznie uświadamiać społeczeństwo o nieopłacalności popełniania tego rodzaju czynów karalnych. W ocenie Sądu, wykonywanie przez oskarżonego nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w sposób istotny uświadomi mu potrzebę realizacji obowiązku alimentacyjnego i konsekwencji jakie musi ponieść za sobą uchylanie się od tego obowiązku. Dodatkowo wymiar miesięczny owej pracy tj. 20 godziny jest w pełni do pogodzenia z zajęciem zarobkowym oskarżonego, zwłaszcza iż prowadząc działalność gospodarczą ma on możliwość elastycznego

			układania swojego grafiku pracy.
K. P.	II	środek probacyjny	Dla wzmocnienia efektu oddziaływania wymierzonej kary oskarżonemu ograniczenia wolności Sąd Rejonowy w punkcie II wyroku działając na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał K. P. do łożenia na rzecz pokrzywdzonego w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności. Zawarcie takiego orzeczenia jest celowe, choćby w kontekście badania stopnia jego realizacji na potrzeby postępowania w przedmiocie uznania kary ograniczenia wolności za wykonaną czy też procedowaniu w przedmiocie ewentualnej zamiany kary ograniczenia wolności na karę zastępczą.
1.Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia,			

<p>a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>1.Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III.</p>	<p>Na zasadzie art. 624 § 1 kpk sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, albowiem w pierwszej kolejności oskarżony winien uregulować zobowiązania alimentacyjne.</p>	
<p>1.Podpis</p>		